

Стълба криволи, възлиза
Горе въ трема — полутъменъ кжтъ.
Силенъ шумъ оттамъ излиза:
Гръмко двата хромели бучатъ.

Надъ тѣхъ крина съ жито вдига
Мелничарьтъ, цѣлий побѣлѣлъ,
Смѣшно съ бѣли клепки мига
Въ лекоплаващъ облакъ отъ паспалъ.

Въ коша крината изсипва,
Взема отъ човала и брои,
Мливото въ ржка опитва,
Вслушанъ въ кречеталката, стои.

Житото се спуща бавно,
Непрестанна сила го влѣче,
И въ сандъка, долу, равно
Въ струя чистото брашно тече.

*

Тая мелница, азъ помня,
Ненадейно сполетѣ беда:
И отъ сградата огромна
Нѣма днесъ нито дори следа.

*

Бѣше зимна нощъ безлунна—
Виявица, буря, снѣгъ, тъма,—
Късно тая нощъ разбунна
Татко се завърна у дома.